

“La policia ha vingut cada dia”

Mossèn Josep Maria Vidal Aunós, el rector que ha obert les portes de l'església de Santa Maria del Pi (Barcelona) als immigrants que demanen papers per a tothom, ja hi té experiència: fa vint-i-set anys, quan era rector de la parròquia de Sant Medir ja va obrir-ne les portes perquè s'hi fundés CCOO.

“M'haurien pogut detenir a la 'caiguda dels 113', una reunió de l'Assemblea de Catalunya en què va entrar la policia. Però aquell dia no sé què devia fer que no hi vaig anar.”

Mossèn, sap que aquest temple infringeix la llei?

—És clar que sí. Sí, evidentment, sé que la llei d'estrangeria prohibeix el dret de reunió. No ens agrada d'infringir-la, però, en aquesta situació, per a mi hi ha una altra llei que està per damunt d'aquesta. Des de la perspectiva de sacerdot, de membre d'una comunitat cristiana, per a mi hi ha la llei de l'evangeli. I la llei de l'evangeli és clara. Deixa'm fer un petit sermonet...

—Faci, faci...

—Recordem les tensions que hi havia entre Jesús i els fariseus perquè guaria el dissabte, el dia sagrat. Al final, Jesús els diu “Escolteu, l'home no és fet per al dissabte, sinó que el dissabte és fet per a l'home”. I això, ho aplicava a la llei: els homes no han de ser esclaus de les lleis; les lleis han de posar-se al servei dels homes. Aquí, hi trobo l'origen i la força. I la raó!

—Què en pensa, concretament, del fet que tinguin prohibit el dret de reunió?

—Tenen tot el dret de reunir-se. La tancada és un clam per fer veure a tota la societat una situació difícil, i la sortida d'aquesta situació demana diàleg, reunió i un procés de reflexió.

—Li van demanar de tancar-se a Santa Maria del Pi o els ho va oferir vostè?

—No, jo sabia el que diu el diari. Sabia que, des d'abans de l'estiu, hi havia el cèlebre grup de la plaça de Catalunya..., que va rebre una certa ajuda de l'Ajuntament i d'algunes ONG. El cas és que ha arribat un moment en què la situació esclata i ara demanen la solució de papers per a tothom. I llavors em van venir a trobar. Suposo que van pensar que fer un tancament seria una manera de manifestar la situació a l'opinió pública. Semblava que el primer pensament era de tancar-se a la catedral, però es van trobar que, a la catedral, les portes eren tan-

comes. Llavors van venir aquí. Me n'havien parlat una mica. Jo els havia alertat de les condicions precàries d'aquest espai, perquè això és una església magnífica del segle XIV, però és del segle XIV i és incòmoda. També els vaig dir que, si decidien de venir, no els tancaria la porta. El dissabte a la tarda van fer una assemblea a la plaça, van entrar amb molta, molta correcció i ja no n'han sortit. Vet aquí com hi van entrar.

—Què li sembla, que les portes de la catedral fossin tancades?

—No voldria fer judicis. No ho sé. Potser la catedral hauria estat un signe més gros. Tampoc no sé si la catedral té les condicions adequades... De fet, algú al vespre em va telefonar... i expressava una certa tristesa de no haver tingut prou coratge de deixar-los entrar o de no haver estat més acollidor.

—Com estan els seus convidats?

—Hi ha un clima de tranquil·litat angoixant, una mica trista i dolorosa. El que han manifestat és la por d'una repressió de la policia, sobretot des del dia 23, quan va entrar en vigor la llei d'estrangeria. Aquell dia s'hi va reunir una multitud de gent que volia entrar. Els vaig explicar que no hi havia espai i que el rector de l'església de Sant Agustí estava disposat a admetre'n una cinquantena. No volien desfer el grup, però finalment van anar-hi trenta persones.

Cada dia provo de tranquil·litzar-los. No nego que la policia ve cada dia a parlar amb mi, però molt correctament. He conegut circumstàncies difícils durant els anys de la dictadura i era diferent. Em limito a explicar-los que la situació és pacífica...

—Què passaria si els fessin fora?

—No ho sé...

—El 1964 va deixar la parròquia de Sant Medir perquè s'hi fundés CC OO. Llavors l'haurien pogut agafar, no?

—No ho van fer..., no sé per què. Però va anar de poc...

—Se'n van assabentar?

—Uuuuuu! No solament se'n van assabentar. Les reunions de CC OO van durar molt i hi havia la policia, policia armada en dèiem, a baix, a les

escales de la parròquia, i possiblement algun policia disfressat a dintre, a l'interior. I això va durar mesos, diumenge sí, diumenge també. Mentrestant, grups integristes ens tiraven còctels Molotov al local del teatre i ens enviaven amenaces.

—Primerament CCOO, després els immigrants. Hi ha res més al seu currículum que hauríem de saber?

—Després vaig participar en la Comissió de Solidaritat, que acollia

JORDI PUJOL

"A la parròquia hi ha un clima de tranquil·litat angoixant, una mica trista i dolorosa."

grups de l'Assemblea de Catalunya... Però la primera cosa que ens va fer obrir Sant Medir, abans de CCOO, va ser el conflicte de la Hispano Suïza... Que potser n'has sentit parlar?

—Sí, però m'agradaria que m'ho expliqués vostè.

—La fàbrica de la Hispano Suïza, on es fabricaven tornos, volien tancar-la o fer-hi una regulació de feina. Els treballadors no cobraven i van amenaçar mesos i mesos fins que, finalment, van fer vaga. Van venir i em demanaren que escrigués una carta al governador civil. Els vaig dir que això era molt fàcil i que em semblava millor d'acompanyar-los-hi. Van anar a veure el governador, que va fer els alligonaments de sempre: "las huelgas siempre perjudican a los trabajadores", etc, etc. Va continuar la vaga...

—Gaire temps?

—Molts mesos, potser un any. Després es va decidir que havíem d'anar a Madrid a parlar amb directors generals del Ministeri de Treball i finalment vam aconseguir que la peti-

ció fos atesa. L'empresa havia intentat que la vaga fos una mena de càstig per a eliminar treballadors sense compensació, però vam arrencar del ministeri que la situació dels treballadors fos reconeguda i que fossin indemnitzats pel tancament.

—Això va ser el 1959.

—Sí. Això ja va donar a Sant Medir un sentit molt social. Perquè també hi havia l'Obra Social de Sant Medir, que havia iniciat mossèn Amadeu Oller, que vaig succeir. En total, es van fer sis-cents o set-cents pisos. Hi van col·laborar Jaume Nualart, que després va ser director general amb el primer govern Pujol, o Jordi Bonet, actual arquitecte de la Sagrada Família. Amb tot això, la gent va començar a demanar Sant Medir per fer-hi coses...

—Per exemple, els de CCOO...

—Exacte.

—Abans ha parlat de l'Assemblea de Catalunya, però l'Assemblea es va reunir a un altra església.

—Sí, és a Sant Agustí on es va fer la sessió realment reeixida de l'Assemblea de Catalunya. Abans se n'havia fet un intent a la Sagrera. Ho puc dir perquè m'hi trobava. Vaig anar-hi. La policia se'n va assabentar i quan vam arribar a la Sagrera ens van avisar i cadascú va fugir per on va poder.

—De manera que no es limitava a obrir les portes de l'església...

—Home, jo formava part de la Comissió de Solidaritat. Va començar amb l'ajuda que es rebia de les parròquies i es va formar aquesta Comissió, amb gent d'organitzacions diverses, com el PSUC, etc., i donava suport als presos polítics i a les famílies en situació difícil... Però això es feia a Sant Medir i a moltes parròquies més.

—Però, a vostè, no el van agafar mai.

—Agafar-me i dur-me a la presó, mai. Potser m'haurien pogut enxampar llavors de la "caiguda dels 113", que va ser una altra reunió de l'Assemblea, a la parròquia de Santa Maria Mitjancera. Aquell dia sí, que hi va entrar la policia. I aquell dia no sé què devia fer, però no hi havia anat.

Àlex Milián